

Han sagde blot, at han mente ikke, der var nogen Fare, og det tvivler jeg jo ikke paa, at naar den højtærede Minister har forelagt dette Forslag, saa har han ment, at der ingen Fare var. Men det er ikke mig nok, at Ministeren mener, der ingen Fare er. Jeg vil gerne være klar over, at der virkelig heller ikke er nogen Fare, og der er det uheldigt, at Kirkefondet, som kender denne Virksomhed ud og ind, og som lever i det hver Dag, er paa det rene med, at der er Fare, og jeg synes, at Sandsynligheden taler i høj Grad for, at den har Ret, thi mig forekommer det, at al Erfaring viser, at naar Staten paatager sig at gøre et Arbejde, at skaffe nogle Penge, som hidtil ere udredede af private, saa ophører med det samme den private Indsamling til dette Formaal. Det forekommer mig i den Grad givet efter al Erfaring, at jeg synes, at man fra Kirkefondens Side har Ret til at sige: Naar Ministeren nu foreslaar, at Pengene ikke blot til Vedligeholdelsen af Kirkerne, men til Driften af dem skulle kunne lignedes paa Menighederne, saa kommer der ikke flere frivillige Penge ind, og saa kunne vi ikke fortsætte vor Virksomhed, men saa maa det blive Borgerne, der skulle bære det. Den højtærede Minister siger: Ja, men det er jo ikke andet, end hvad der hidtil har kunnet gøres. Det er noget, som forbyrser mig lidt, men maaske den højtærede Minister vil oplyse os om, hvorledes det hænger sammen, Vi have jo drøftet disse Sager mange Gange før her i Folketinget. Udgangspunktet er jo Danske Lovs 2—22—64, hvor der staar: „Kand Kirken med sin egen Indkomst ej hielpis, da skal Kirkens Forsvar overveje og betænke, ved hvad Middel den hielpis kand, om de andre Kirker, som ere under hans Tilsyn, og ere ved Evne og Forraad, kunde komme den til Hielp med Laan og Forstrekning, eller og, om den kand hielpis ved Sognemændenes Tilskud, eller i andre Maader.“ Derfra tager man sit Udgangspunkt og mener deri at have en Berettigelse til at paaligne Sognemændene Bidrag til en bestaaende Kirkebygnings Vedligeholdelse. Dette er i Tidens Løb blevet udvidet af Administrationen til, at man ogsaa kunde give Bidrag til ny Kirkebygninger paa den Maade, at man først lod dem opføre ved private Bidrag, og naar de saa vare opførte, lignede man paa Beboerne til disse bestaaende Kirkers Vedligeholdelse. Ja, man har endogsaa, som den ærede Minister ved, gjort det saaledes, at man har paalignet, hvad der manglede til Opførel-

sen, efter at den var endt. Men der har hidtil kun været Tale om Kirkebygningen. Men den højtærede Minister mener, at man kan gaa endnu videre, end man tidligere er gaaet, han mener, der ogsaa kan paalignes til Præstelønninger og til hele Bestyrelsen, den daglige Drift af Kirkerne. Det er i alt Fald mig ganske ubekendt, at man hidtil har kunnet gøre dette, og vi maa jo have vor Opmærksomhed i høj Grad henvendt paa dette ny Moment, som Ministeren her fremdrager. Efter hans Forslag er det sikkert, at der skal kunne paalignes til Driften, men der vil vistnok i mange Kredse blive stor Forbavselse over den Fortolkning, som den højtærede Minister nu kom med, at det ikke blot er, hvad de tidligere Ministerier have hævdet, Retten til at ligne til Bygningen, men ogsaa Retten til at ligne til Driften, der har været Hjemmel for. Hvis dette var Tilfældet eller skulde blive Tilfældet, saa ser jeg ikke rettere, end at Kirkefondets Bestyrelse har al god Grund til for sit Vedkommende at være bange for, at de ikke faa frivillige Bidrag for Fremtiden, og jeg synes, at det er Synd at forhindre Folk i at gøre en frivillig Gerning, og derimod ligne paa dem, som maaske meget nødig ville være med til at give Bidrag dertil. Saa siger den ærede Minister — og det gjorde, i det mindste efter hvad jeg lagde Mærke til, et beroligende Indtryk paa mange Medlemmer — Kirkefondet frygter, at naar Bestyrelsen af disse Kirker gaar over til Menighedsraad, vil der ikke være den Tillid til den ny Bestyrelse, som der er til den nuværende, og at Pengebidragene derfor skulle gaa ned. Nej, siger den ærede Minister, der er ingen Fare, for „Bestyrelsen“ gaar ikke over til Menighedsraadene. Men det var, saa vidt jeg forstod, blot et Ordspil. Sagen er jo, at for Fremtiden bliver det Menighedsraadene, der indstille, hvem der skal være Præster ved disse Kirker, som Kirkefonden nu har bygget. Nu er det jo faktisk Kirkefondens Bestyrelse, der indstiller til Regeringen. Selvfølgelig staar Regeringen frit over for det, men lige saa selvfølgelig er det, at Regeringen tager et skønsomt Hensyn til dem, som have bygget Kirken, som lønne Præsten og drive det hele ved frivillige Midler. Men naar det for Fremtiden bliver de ny københavnske Menighedsraad, hvis Sammensætning intet Menneske kan vide noget om, der faar Indstillingsret, faa de virkelig en anden Bestyrelse. Jeg forstaar godt, hvad den højtærede Minister mener, nemlig at Bygningen bliver ved at bestyres af Kirke-